

BIJÁK S MAMINKOU

Stáda, 23. července 2008

Cestou z práce jsem se stavila u nás v krámě a zároveň s kořím krmením jsem zakoupila DVD s filmem Kalamita. A tak jsem si pietně vzpomněla, jak jsme za mého dětství a mládí chodili "do bijáku". Televize byla teprve v rozpuhu (psal se konec padesátých, začátek šedesátých let), jeden program, na něm nic moc...

Některé video, nebo nedej bože DVD - to ani v nejbujnějších snech! a tak my - lid - jsme chodili do kina, které též nazývalo bio, bijásek, biograf - nebo též biják. Ve Vrsovicích, kde jsme tehdy bydleli, bylo přeměděvské kino Práce, pak kino Vzlet (kde se též konalo promítání pouhých filmů), dále se chodilo do Strašnic do Kina Vesna a kina Mír (kousek od strašnické vozovny) a kdo chtěl být hodný - šel do kina Pilot, tam promítali tzv. premiérové filmy. Jo - a nesmím zapomenout kino "Flora" a kino Slavia na Vinohradech. Lístek stál od jedné do druhé koruny - za druhé koruny byly lístky od patnácté dále a nebo pak lóže - ale tam my děti nechodily; do druhé dle stálo korunu, tak co zbytečně utrácet. Zbylé peníze mohl člověk probendit za Eskymo (padesát haléřů), Polárku (korunu) nebo Nanuka (korunu aťšicet). Ledovky a karamelky stály po druhé korunách a kdo se chtěl "rozšoupnout", koupil si ltalskou směs za čtyřicet. Do kina se chodívalo hromadně, zvláště pak dávali-li nějaký trhák jako "Stvoření světa", "Ráj divokých zvířat", "Schůzky s áblem" (to bylo o sopkách) atd. atd. To musely vždycky uvádět aby se tam vřichnili veřichnili. Viděla jsem tenkrát vřichnili mládež přistupné filmy - i když nechápu, kdo tuhle "přistupnost" určoval. Tenkrát byl třeba film "Divá Bára" - tak klasika a povinná četba - do patnácti let nepřístupný. Já - ať knihomol - jsem biják milovala a krásně jsem si vřichnili filmy užívala. Áeas oponou trhnul - a i já měla děti v "biografovém věku" - v televizi zas nic moc - ovšem u na dvou programech - a tak jsme chodili do kina. Bydleli jsme ve Vodňovské ulici a tam bylo kino Lucerna a následně kino Hvězda - kde stál lístek pětikorunu, pak taky Světlo, za rohem Alfa (tam stál ovšem lístek dvacku) a tak bych mohla pokračovat dál - vřichnili;ude bylo kin jak máku a lístek stál nejvýše desetikorunu. Viděli jsme společně vřichnili pohádky a veselohry - třeba "Tři ořechové ky pro Popelku" jsme shlédli šestkrát, a "Kam se poděla sedmá rota" čtyřikrát... Na filmy nepřístupné posílaly děti jenom mámě, pak přemědě kinem a chodili jsme a koukali se na obrázky a já jim (šestkrát) vykládala obsah filmu a říkala jim, že které scény ty které obrázky jsou. Celkem by to nebylo špatné, kdyby mámě děti neposílaly na přístupné krváky a vražedné jako třeba "Vetelec" a tak podobně. (Má mladší syn si ze mě dělá legraci a tvrdí, že nejraději filmy veselé, kde si hodné ovečky hezky hrajou s hodnejma kořím kama a koní to DOBŘE!!!). Takže tyhle filmy mi fakt nedělaly dobře. Když jsem tedy celá ubulená a rozklepaná vylezla z kina, u tam v pohotovosti šekaly moje krvavé děti dořadovaly se podrobností. Kolikrát se stalo, že mému výkladu nenápadně naslouchalo i několik dalších lidí. Jednou jsem byla vyslána na film "Upír z Ferratu". Byl to sci-fi horror o autu, které jezdilo na lidskou krev. Mládež tence nepřístupnej!!! A tak jsem šla splnit svou mateřskou povinnost - párkrát se mi tam udělalo špatně (neměžu vidět krev) a párkrát jsem se musela držet, abych z kina nezdrhla - ale jsem zodpovědná matka a tak jsem vytrvala. Tenkrát byl uprostřed Václaváku, na rohu s Jindřichskou, OD Druhá - nyní Debenhams, a tam bylo za výlohami přímě "to auto" a spousta fotografií a věcí z filmu. A tak jsme chodili okolo té Druháby a já vykládala a děti ze mě řídily podrobnosti, jako co je co a kdo je kdo a jak vypadal konkrétně ten krvavej motor a já najednou koukám, a od obrázku k obrázku a od výlohy k výloze se s námi pohyboval celkem slušnej dav lidí a poslouchali, co říkám. Bylo to v době, kdy když šli děti pohromadě po ulici a smáli se u byli podezřelí.

Udělovalo se mi na nic. Jen jsem se modlila, aby mámě začala po dokončení vyprávění, protože to by moje děti nepřeměily, kdyby se nedověděly, jak to s tím krvavým autem skončilo. Děti kladly další a další dotazy a já tuhá hrůzou a přeměle jsem, jestli policajti nechají děti jít domů, kde mají babičku a nebo jestli je odvezou rovnou do dčáku. Kde skončím já, bylo jasno. Nakonec ta hrůza skončila, policajti pravděpodobně nebyli zrovna v doslechu a ty lidi se rozcházeli a povídali si, že to musí být hezký film a že na něj určitě přjdou. No - a nebudete tomu v od produkce filmu jsem za tuto propagaci do dnešního dne - NEDOSTALA ANI KORUNU. Alena Puntíková